

Мені багнесь заплющити очі
щоб тихо і мовчки страждати
Не мислить не бачить не чути
тільки страждати страждати
Тільки страждати і думать про неї
і думать про неї
Про вії про тіні
Про яснь її очей прищурених в пестошах очей
У вечір пестливий і темний
коли завмирає природа
У ночі безмісячні темні самотні осінні
замислені ночі
У мент той непроханий смілий як настрій
вмірковує згода
Мені багнесь заплющити очі
щоб тихо і мовчки страждати...

17. VIII. 1916. Владивосток

[З книги «П'єро кохає».](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії», 1990](#).